

Martha

Was dat een hartslag?

Ik weet het niet. Ik kan hem niet meer vinden. Ik voel hem niet meer.

Ik verplaats mijn hand en probeer het nog een keer.

Niets.

Nog een keer.

Verdomme, nog steeds niets.

'Hij is...' mompel ik hoofdschuddend. Ik kan het woord niet uitspreken. Kan mijn zin niet afmaken.

Tranen lopen over mijn wangen.

Alles is wazig.

Ik veeg over mijn ogen. Mijn handen voelen kleverig aan.

Ik kijk ernaar.

Dat lijkt op bloed.

Isaacs bloed.

De auto scheurt door de straat. Het licht van straatlantaarns flitst door het raam.

Licht

donker

licht

donker...

over Gus' gezicht wanneer hij zich omdraait op de passagiersstoel voor me.

Hij staart naar Isaac; hij steekt zijn arm uit en legt een hand op zijn borst.

Zo kalm.

Dan kijkt hij naar mij. Hij pakt mijn hand en legt hem op Isaacs borst.

‘Voel,’ zegt hij. ‘Hij ademt.’

Ik knik, maar kan geen woord uitbrengen.

Ik beef.

Weet niet wat ik moet doen.

Ik kijk naar Isaacs gezicht terwijl het licht erop valt.

En wens dat hij zijn ogen opent.

Ik doe de mijne dicht en stel me voor dat ik bij hem ben. Ik concentreer me op mijn handpalm, die op- en neergaat op het ritme van zijn ademhaling.

Blijf bij me, Isaac, zeg ik in gedachten, en ik probeer elke volgende ademzucht af te dwingen.

Iets, een vrachtwagen of een bus, dendert zo snel en zwaar langs ons dat de auto ervan schudt, en ik open mijn ogen.

Onze auto mindert vaart.

‘Wat krijgen we...’ zegt de vrouw achter het stuur.

Ik doe mijn mond open om te vragen wie ze is, maar wanneer ik me omdraai om door het raampje te kijken, doe ik hem weer dicht.

Niet ver voor ons, aan de rand van de Rises, onder het verblindende licht van schijnwerpers, staan rijen en rijen vrachtwagens.

Ik tuur door de ramen en de duisternis, en probeer met knipperende ogen wijs te worden uit wat ik zie.

Kranen in de lucht. Oranje knipperlichten. Overal werkluik.

En grote, hoge betonnen platen, opgestapeld tot een enorme muur.

Waarvoor? Om ons buiten te houden?

Onze invloed weg te nemen? Ons te overheersen? Wat?

‘Berlijn,’ fluister ik. ‘Israël, Belfast. Korea.’

‘En nu Londen,’ antwoordt Gus.

Wat?

Nee echt, wát?

Televisiestudio

**23.00 uur, het programma – *Dood is gerechtigheid:*
latenightshow – begint.**

Op het scherm verschijnt het gebouw met de dodencellen – opnamen van een bewakingscamera. Een menigte. Schemerlicht. Het logo met het blauwe oog erboven. Het beeld flakkert, vervormt en vervaagt. Het gebied beeft onder een oorverdovende knal, rookwolken stijgen op.

GEROME SHARP (buiten beeld): Dit is Gerome Sharp, uw nieuwe verslaggever van *Dood is gerechtigheid*, live vanaf het gebouw met de dodencellen. Kijkers worden gewaarschuwd voor flakkerende beelden en mogelijk verontrustende taferelen.

In de opname waaiëren stofwolken uit in de richting van de camera en het blauw van het logo met het oog flakkert.

GEROME (buiten beeld): Terwijl de dodencellen nog natrillen op hun grondvesten als gevolg van een hevige explosie, vragen wij ons af: is dit slagveld in de City het werk van terroristen?

Het beeld verandert in een schokkerige opname van een handcamera. Mensen schreeuwen en rennen in het rond. Sommigen

bloeden, anderen strompelen voort. De camera zoomt in op het gebouw. Op de grond er vlakbij zijn lichamen zichtbaar.

GEROME (buiten beeld): Talloze gewonden terwijl de paniek zich door de straten verspreidt op wat door velen de 'zwartste dag van gerechtigheid' wordt genoemd.

Blauw licht flitst over het gebied. Er klinken krijgende sirenes en jammerende mensen. De camera richt zich op Martha, op de grond met haar handen in de lucht. Ogen wijd opengesperd, mond geopend. Bloed op haar gezicht. Politieagenten richten pistolen op haar terwijl ze haar naderen.

GEROME: De voortvluchtige Martha Honeydew, hoofdverdachte, wordt ter plekke gearresteerd. Vlak bij haar is een voorwerp gevonden dat een detonator zou kunnen zijn.

Het beeld vervaagt en wordt vervangen door een liveopname van Gerome Sharp op de plek des onheils: gebeeldhouwde kaak, lange donkere jas en een keurig geknoopte geruite das. Onder in beeld rollen de woorden 'Terrorisme in het hart van de City' langs.

GEROME: Dit belangrijke symbool van gerechtigheid stortte eerder vandaag in na een gerichte en bloederige aanval. Slechts minuten nadat het slotvonnis was geveld in de zaak-Isaac Paige, beefde het centrum van Londen onder een explosie die ons rechtssysteem ten val dreigt te brengen. Op dit moment is de oorzaak van de explosie onbekend, hoewel er onbevestigde verklaringen zijn dat het hier om een bom ging. We wachten tevens op de bevestiging van het aantal dodelijke slachtoffers. Er wordt gevreesd dat het aantal mensen dat gewond

raakte toen het gebouw instortte, gepaard gaande met grote wolken rook en stof, en er alom chaos ontstond, kan oplopen tot duizenden, gezien het aantal mensen dat op deze zaak af was gekomen. Martha Honeydew, het doelwit van een landelijke klopjacht sinds haar vrijlating uit de dodencel vorige week, is op de plek des onheils gearresteerd. Hoewel de exacte aard van haar betrokkenheid bij de aanval nog niet duidelijk is, laten beelden van bewakingscamera's zien dat Honeydew het gebouw nadert met een rugzak om, wat heeft geleid tot het vermoeden dat het hier wellicht gaat om een mislukte zelfmoordaanslag. We gaan nu live over naar de minister-president voor een verklaring over de gebeurtenissen.

Stephen Renard – de minister-president

‘Waar is Sofia?’ vraagt de minister-president scherp terwijl hij met grote passen door een gang loopt. Hij trekt zijn das recht en strijkt zijn jasje glad. Dan haalt hij een telefoon uit zijn zak en tikt op het scherm.

Het wemelt van de mensen om hem heen, die fronsend en hoofdschuddend naar klemborden of mobiele telefoons staren.

‘En waarom dóét niets het?’ schreeuwt hij terwijl hij zijn mobiele telefoon op de grond gooit. ‘Jij!’ Hij wijst naar een jonge man met kortgeknipt haar die op hem af loopt. ‘Wie ben jij?’

‘Eh... I-ik...’ stottert de jonge man. ‘Ik ben de nieuwe stagiair. Gino.’

‘Gino, laat Sofia hierheen komen! Nu onmiddellijk!’

‘Dat... Dat is niet...’ zegt hij.

‘Wat?’

‘We kunnen haar niet... vinden. Haar telefoon staat uit. Ze is niet in haar kantoor.’

‘Haar telefoon doet het niet omdat het systeem platligt, stormeling. En ze is niet in haar kantoor omdat ik heb gezegd dat ze vroeg naar huis mocht. Ben je niet goed bij je hoofd?’

‘Dan weet ik niet...’

‘Er moet iets aan de hand zijn.’

‘U denkt toch niet dat ze aanwezig was bij die... bij die...’

De minister-president blijft stilstaan en draait zich naar hem toe. ‘Hou je mond,’ sist hij terwijl hij met een vinger in de borst van de knul prikt, met een vertrokken gezicht en op elkaar geklemde kaken. ‘Hou verdomme je mond.’

‘Meneer,’ klinkt een vrouwenstem ergens naast hem, ‘we hebben een auto naar haar appartement gestuurd en nemen contact op met haar vrienden en familieleden.’

De minister-president kijkt naar haar en zijn gezicht verzacht.

‘En neemt u me niet kwalijk, meneer, maar ondertussen wacht de pers op uw verklaring.’

Hij knikt langzaam, houdt zijn hoofd schuin en strijkt een losse haarlok naar achteren.

‘Dat is heel efficiënt van je,’ mompelt hij.

De minister-president loopt weg. Verderop in de gang doet een jongeman een deur voor hem open en zodra hij erdoorheen stapt, wordt zijn gezicht kalm maar ernstig.

Aan de andere kant staan rijen stoelen vol verslaggevers. Het gekeuvel sterft weg, mensen pakken microfoons, camera’s, pennen en notitieblokjes terwijl de minister-president plaatsneemt achter de lessenaar vóór in het vertrek. Hij legt papieren voor zich neer en kijkt uit over zijn publiek.

‘Dames en heren, ik spreek vanavond tot u met een zwaar gemoed.’ Hij pauzeert en haalt diep adem.

‘Vanavond om precies 20.57 uur zijn wij, het gezagsgetrouwe volk, aangevallen door een groepering die chaos wil veroorzaken in onze samenleving.’ Hij spreekt langzaam en indringend, en pauzeert na iedere zin terwijl de camera’s flitsen en zijn gehoor en de kijkers thuis aan zijn lippen hangen.

‘Ik kan bevestigen dat er een bom tot ontploffing is gebracht vlak buiten de dodencellen, met als gevolg dat één kant van het gebouw is ingestort en de rest zeer ernstige schade heeft opgelopen. Dit is een zinloze daad van geweld. Het getuigt van pure minachting voor de normen en waarden waarnaar we leven. Het is een voorbeeld van de haat en de barbaarsheid die binnen bepaalde secties van onze samenleving hebben kunnen woekeren en groeien. Maar we zullen ze niet langer laten groeien, noch

zullen we toestaan dat ze de vrijheden die ons zo na aan het hart liggen zullen aantasten. Ik veroordeel hierbij openlijk de acties van de groepering die verantwoordelijk is voor deze aanval en geen respect heeft voor de waarde van een mensenleven. De nooddiensten, de beste en dapperste mensen die we hebben, zijn ter plekke en doen alles wat in hun macht ligt om de gewonden bij te staan. Op dit moment kan ik geen cijfers noemen, maar ik kan u wel zeggen dat er vanavond tweehonderd mensen aanwezig waren in de publieksruimte van cel 7, en dat er tot nu toe minder dan vijftig ongedeerd zijn gebleken. Bovendien hadden zich naar schatting maar liefst drieduizend mensen buiten de poorten verzameld. We vragen om uw geduld en begrip in deze moeilijke en pijnlijke tijd.'

Hij pauzeert, laat zijn blik over het publiek gaan en schudt langzaam zijn hoofd.

'En de pijn is groot, maar het is geen pijn waar we in zullen zwelgen of waar we medelijden voor verwachten. Want wij, de gemeenschap, de City, de gezagsgetrouwe burgers van de Avenues, zullen herrijzen uit de as, uit het stof en het puin van deze berekenende, bloeddorstige aanslag, en we zullen de vuist van de wet laten neerdalen op diegenen die hier verantwoordelijk voor zijn. Zoals u wellicht hebt gehoord, werd de voortvluchtige Martha Honeydew op de plek des onheils aangetroffen. Ze werd gevonden met een detonator in haar handen.'

Hij pauzeert weer en gemompel verspreidt zich onder het publiek. Dan steekt hij zijn handen op om om stilte te vragen.

'Ik weet zeker dat u net zo geschokt bent als ik dat zo'n jong iemand zo'n vreselijk misdrijf heeft kunnen begaan, en nog wel tegen een instituut dat nauwelijks een week geleden haar eigen vrijheid mogelijk maakte, en dat binnenkort de jongeman zou vrijlaten met wie ze naar eigen zeggen een relatie had. Er is hevig gespeculeerd en ik kan nu bevestigen dat Honeydew niet alleen heeft gehandeld.'

Terwijl hij weer even pauzeert, kijkt hij de kamer rond en ontdekt Sofia, die bij een achterdeur staat. Hun ogen ontmoeten elkaar vluchtig en ze knikt hem kort en bevestigend toe.

‘Er lijkt weinig twijfel over te bestaan dat een kleine, maar gevaarlijke groep individuen een complot tegen ons beraamt. Tegen de City, de Avenues en alle mensen die er wonen. Tegen de gezagsgetrouwe, hardwerkende, familiegezinde burgers die we, die jullie, allemaal zijn. Een complot om onze gemeenschap uit evenwicht te brengen, om de diepste wortels van het recht aan te vallen, en de kern van wat ons menselijk maakt. Deze groep – en ik aarzel om hen “mensen” te noemen, want in mijn optiek zijn ze geen haar beter dan beesten – bestaat uit...’

Hij heft zijn kin, recht zijn schouders en haalt diep adem.

‘... Eve en Max Stanton, Thomas Cicero, Joshua Decker, Gus Evans, Isaac Paige en Martha Honeydew. Deze zeven, met hun sympathie voor criminelen, klaplopers, profiteurs en armoedzaaiers – het soort mensen dat we zo vaak hebben geprobeerd te helpen opdat zij zichzelf verder zouden kunnen helpen, het soort mensen dat in de Rises woont – zullen voor het gerecht worden gesleept.

Eve Stanton is al gearresteerd. Honeydew is overgebracht naar de gevangenis. Evans bevindt zich daar reeds. We wachten op een bevestiging over Paige terwijl nooddiensten het terrein beveiligen. Er worden strenge veiligheidsmaatregelen genomen en we zullen Max Stanton, Thomas Cicero en Joshua Decker opsporen. We zullen hen opjagen als beesten en onze stad zal weer een veilige plek zijn om te wonen. Samen moeten we sterk staan en dit kwaad overwinnen!’

Hij steekt zijn vuist in de lucht en het publiek juicht hem toe.

‘Dank u voor uw tijd en uw steun,’ zegt hij wanneer het weer stil wordt. ‘Mijn gedachten zijn bij de slachtoffers en hun families op deze verschrikkelijke avond.’

Hij raapt zijn papieren bij elkaar en loopt met een laatste blik op Sofia de kamer uit.

Sofia wringt zich tussen de stoelen door en volgt de minister-president, knikkend naar journalisten die ze herkent. Wanneer ze haar arm uitsteekt om de deur open te doen, ziet ze bloed op haar hand, en ze veegt hem snel af aan haar broek.

Isaacs bloed.

De deur zwaait achter haar dicht.

‘Sofia,’ zegt de minister-president, en hij pakt haar bij de schouders. ‘Goddank dat je er bent. De systemen liggen plat, ik kan niet...’

Ze kijkt op en beantwoordt zijn blik onverschrokken en zonder een glimpje onzekerheid in haar ogen.

‘Niemand hier weet hoe ze moeten worden gereset. Jij wel, neem ik aan?’ vraagt hij fluisterend.

Ze knikt. ‘Ja, meneer, uiteraard.’

Het huis van de Stantons

Het huis is in duisternis gehuld. Max en Cicero staan in de keuken, het licht van het nieuws op de televisie flakkerd op hun gezichten en door de kamer. Het geluid staat zacht en de ondertiteling schuift aan de onderkant van het scherm voorbij.

TERRORISTENGROEP IN ACTIE... DE ZEVEN VAN DE RISES GEZOCHT VOOR ONDERVRAGING... THOMAS CICERO, VOORMALIG RECHTER AAN HET HOOFDGERECHTSHOF, IN BOMSCHANDAAL... MAX STANTON GENOEMD ALS JONGSTE TERRORIST OOIT...

Er wordt op de voordeur gebonsd.

'Doe de deur open of we beuken hem in!' schreeuwt een stem. 'Dit is jullie laatste waarschuwing!'

Max pakt zijn laptoptas van de grond en kijkt naar Cicero.

Die knikt zwijgend, en terwijl ze hun jassen aantrekken lopen ze door de schuifdeuren.

Achter hen klinken dreunende geluiden tegen de voordeur, maar tegen de tijd dat de politie binnen is, zijn Max en Cicero verdwenen in de duisternis van de tuin en daarachter.